Artistul și Arta Lui

On Martie 12, 2016

Asumă-ți un rol mare, manifestându-ți mai întâi opțiunea de a te transforma în altcineva.

Mă găseam la încrucișarea închipuită a două axe esențiale complementare, sub aspectul orânduirii tainice a unei lumi ai cărei eroi adevărați nu mor niciodată, poziționându-mă asemenea unui cerc cu raze ondulatorii deasupra planului orizontal, cu cote pozitive, a intensității motivaționale excesive. Ceea ce pentru alții ar fi reprezentat doar un scenariu ficțional de utilizare a unei largi game de contraste între diverite perspective de alcătuire a unei opere literar-artistice, pentru mine reprezenta o adâncire într-un mod de cunoaștere ce risca să-mi devină închisoare.

Încercarea de a sfida prezența factorului conștient prin abordarea comparației dintre știință și artă, statornicia în neastâmpărarea cu care îmi încărcam avântul spre înălțimi nedeterminate, acest acumulator impecabil al ceea ce voiam să uit fără să regret, mă integrau într-un scenariu de film cum numai Stanley Kubrick știa să-l regizeze. Toate se roteau sub îndârjirile naive ale operatorului numit "Myself", o reflexie a trăirii fundamentată pe experiența dobândită în urma identificării cu un artist care își gândește profund Opera înainte de a o face cunoscută în lume.

Întreaga mea gândire era mai curând o axă pe care era reprezentată întruchiparea unui personaj anonim, ascunzându-și identitatea reală în spatele unei măști în care veriga intermediară, acțiunea transmisă sufletul rolului, determina soliditatea de ansamblu a unei relații cauză-efect ce nu a mai fost și nu va mai fi niciodată prezentă. Putea oare înțelege cineva importanța acestei măști pentru arta mea viitoare?

Arta pe care o compune un scenarist este expresia unei selecții de gânduri care reușesc să se impună pe fondul acordurilor dintre o imagine fin detaliată și o metaforă justificată care semnifică ideea unei eliberări din lanțurile aparențelor.

Dar în procesul creator de trăire scenică nu există doar punți spre cer, spre castelele vieții, spre artă și cunoaștere, intangibile spectatorilor, cât mai ales punți spre frumusețea jocului de-a v-ați ascunselea. Eu mă ascundeam, tot eu mă pierdeam. Important este că reușeam să mă regăsesc, întotdeauna într-o altă formulă, într-o nouă apariție, într-o carte, într-o lacrimă de durere, într-o imagine a viitorului, într-o combinație de lucruri într-un context diferit de cel al actului de scriitură.

Aș zice că mă aliniam pe compoziției unei deplasări spre infinit, ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, în care marele conductor universal, sufletul, căutându-și constant calea spre magia unui underground labirintic, reușea o pătrundere în adâncurile mulțumirii către un altfel de a înțelege lumea. Nimeni, nici măcar Shakespeare nu ar fi putut să creeze un caracter conturat atât de precis, cu artă, în necontenita dinamică a provocării numite „To be someone else”.

Leadership: Poți să recompui părțile separate ale unui întreg pentru a crea o nouă calitate a acestuia din care să reiasă forța ta de exprimare artistică?

O exprimare artistică nu trebuie să fie strâns legată de un limbaj foarte revelator, bogat, îngrijit, expresiv, plin de farmec, ci mai degrabă trebuie să conțină acea parte din personalitatea ta care este cea mai demnă de încredere, cea mai potrivită și cea mai bine dezvoltată, care te face unic în felul tău și te deosebește de toți ceilalți.

Artisticul este o emanație a harului poetic, o emanație unei conștiințe universale, o emanație a spiritului de creativitate pe care trebuie să-l stimulezi prin cuvinte pline de zel, pline de metaforă, pline de mister, pline de emoții. Uneori el conduce la o serie de fixații simbolice în microcosmosul uman, alteori creează un spațiu de dimensiunea avântului spre înălțimi încă neatinse, putând fi asimilat deseori prin ideea de "despărțire de lumea de ieri".

Celebrul regizor rus, pe care de atâtea ori l-am pomenit, Serghei Eisenstein a ajuns la aplicarea "metodei prim-planului" pornind de la fascinația unui fenomen: recompunând părțile separate ale unui întreg, se poate crea o nouă calitate a acestuia. Hocus Pocus, cine eram eu în prim planul ecuației dintr-un sistem de axe ortogonale?

Trăirea artistului și lumea interioară a piesei numită "Interviu cu mine însumi". Nimeni nu înțelege cine ești, după acțiuni, după fapte, după simțiri, ajungându-se astfel la ceea ce s-ar putea numi *"Behind every great artist there's a great improvisation"* . Astfel, totul se află sub orizontala unui profil ficțional, îndreptându-se spre polul unei rotații de imagine în care se introduce permanent nou conținut.

Leadership: Te consideri un atât de bun actor în propria ta scenă încât să asiguri o separare a realității de detaliile unei lumi care se găsește la limita alegerii între aleatorismul controlat și improvizația de sorginte narativă?

Dominant în leadership este uneori capacitatea conștientă de receptare a unei fațete unice a realității, dar una care să mă înfățișeze în ipostază inversă, în expansiunea unei individualități trecute prin încrucișarea dintre ceea ce se vede și ceea ce nu se vede. Un fel de Gol-Plin care să-mi pună la încercare capacitatea de a atribui experienței de sine, printr-un proces feeling-thinking-doing, o însemnătate mai adâncă, manifestându-se ulterior în evenimentul real.

Mă preocupa cunoașterea modului de abordare a clipelor de rătăcire în proiecția ortogonală dintre axele unei realități fără ieșire, asta făcea din mine un fel de *seeker of knowledge about of self* . Căci omul care își ascunde identitatea reală în spatele unei măști, omul care alimentează prezența factorului conștient prin abordarea comparației dintre știință și artă, omul care se ascunde pentru a se regăsi într-un joc de-a v-ați ascunselea, poate înțelege diferit importanța lui în ecuația artei de a se accepta și de a deveni singur pe sine.

Cei mai mari lideri ai timpului, au fost mai întâi de toate actori în propria lor scenă. Întâi îți pui masca, apoi îți conturezi personajul, urmează să-ți faci numărul, și la sfârșit lași o portiță deschisă spre minunatele înălțimi ale cunoașterii tale. Aceasta este „verigă intermediară", acțiunea transmisă sufletul rolului tău, determinând soliditatea de ansamblu a unei relații cauză-efect ce nu a mai fost și nu va mai fi.

Behind every great artist there's a great improvisation. Nimeni nu-și poate afla și asuma un rol mare fără să-și manifeste mai întâi opțiunea de a se transforma în altcineva. Printr-un joc care te împinge mereu să-ți depășești imaginea de sine și limitele, vei putea să recompui părțile separate ale unui întreg pentru a crea o nouă calitate a acestuia.

A asigura o separare a realității de detaliile unei lumi care se găsește la limita alegerii între aleatorismul controlat și improvizația de sorginte narativă înseamnă să-ți creezi o identitate cu totul nouă făcând apel la importanța rolului pe care îl interpretezi într-un context de istorisire mai larg.

Singurul lucru care poate face diferența dintre o realitate extraordinară și una obișnuită este proba de funcționare a simbiozei dintre scena pe care o consideri definitorie pentru personajul tău și povestea pe care o spui despre Eul tău.

Artistul și Arta Lui este omul care se ascunde, se pierde și reușește să se regăsească, întotdeauna într-o altă formulă, într-o nouă apariție, într-o carte, într-o lacrimă de durere, într-o imagine a viitorului, într-o combinație de lucruri desfășurate într-un context diferit. Pentru un artist, propria lui personalitate devine un scenariu de film - o lume cam prostească, nebună și oarbă, dar din care poate învăța mult mai multe despre sine.

Conteaza să iei și să transmiți doar ce e bun din ea.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-arta-lui.html